

Wie werdden dess?

Omm Sunndaachowend hawwe de Karl, de Schorsch unn isch beim Schorsch uff de Terrass gesotze, hawwe Äbbelwoi gedrunke unn in de Gadde geguggd. Unserne Mäd-scher isses drauße noch ze warm gewese, die hawwe lieber in de Wohnstubb gesotze und verzählt.

Uff oomol seet de Schorsch: Wie werdden dess, wenn die Fraa unn isch nimmi doo sinn, mett unserm Haus unn unserm Gadde?

Isch saach: Doo sitze halt onnern uff eierne Terrass unn gugge in eiern Gadde.

Schad, seet de Schorsch unn de Karl hott dezu genickt.

Schunn schad, habb aach isch gesaad, awwer merr muss sichs halt vorstelle: Alles iss su wie sunnst, alles, nor oons iss onnersders.

Mir sinn nimmi debei, seet de Schorsch. Awwer in unsern Gadde deet isch schunn gern alsemol gugge.

No ja, saach isch, merr waaß joo nitt wie dess iss, wenn merr nimmi doo sinn, awwer merr kann sichs halt vorstelle. Doo hott merr fuffsisch Johr mette Fraa unn dreisich Johr mett de Kinner im Haus gelebt, merr hotts oigerischd wie merrs gern gehabbd unn wie merrs gekonnt hott, hotts gefilld mett Möwel unn Bilder unn Debbische unn vor allem mett Erinnerung – unn donn kumme onnern Leit in doi Haus unn nix mieh vunn all dem dut ferr dich iwverisch bleiwe, dess iss schunn schad.

Merr misst halt ewisch lewe kenne, seet de Karl, awwer villeischd wär dess aach nix, odder?

Isch will eich emol ebbes verzähle, habb isch gesaad. Letzt Woch hadd isch ebbes mett moim Kombjuder gehabbd, doo hott ebbes nitt geklabbd. Doo habb isch enn junge Freund oogerufe unn der hott gesaad, jetzt mächsde dess unn dess unn dess aach unn noochdem isch dess gemacht habb, konnt der grad uff de Bildscherrm vunn moim Kombjuder gugge unn konnt merr saache, was isch ze due habb, um die Kist werre zum Laafe ze brenge. Unn su ebbes kennts doch aach im Himmel gewwe, odder?

De Schorsch hott gegrinst: Erst emol gugge, ob du iwverhaupt enoi kimmst. Awwer isch kennt merr vorstelle, dess gieht nitt meddem Kombjuder, awwer mett de Aache: Ooner guggt in doin Gadde unn du guggsd dorsch dem soi Aache aach enoi.

Oh, habb isch gerufe, dess wär ebbes Scheenes!

De Karl awwer hott e bleed Gesicht gemacht. Isch stell merr grad ebbes onnersders vor: Isch sterb unn die Fraa dut noch lewe. Du guggsd dorsch onnern Aache wie ewe grad gesaad unn donn siehsde, wie die Fraa im Gadde stieht und dich su richtisch lieb ooguggd – unn wie de grad oofonge dust dich ze freie kriehsden Schock weilde merke dust: Ei dess bist du joo gar nitt, den doi Fraa ooguggd, dess iss joo der, dorsch dem soi Aache du dorschgugge dust!

De Schorsch unn isch hawwem Karl uff die Schulter gekloppt unn de Schorsch hott gesaad: Doo losse merrs lieber soi mett dem Gugge dorsch onnern Leits Aache unn losse uns iwverrasche wie dess iss, wenn merr nimmi doo sinn. Isch denk, de liewe Gott werdds schunn rischdisch mache.